

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плъвенски Гласъ“ ще излиза всѣка сѣбота. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 5 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Цари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плъвентъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бѣждатъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 3 ст. на дума.—Единъ брой 20 ст.

Извѣстие

Долоподписаний, управителъ лѣкаръ на Плъвенската Първо класна болница Д-ръ С. Козаровъ, извѣстиямъ на почитаемихъ Плъвенски граждани, че се остановихъ въ Кжщата на г-жа Никула Цингарова, близо до училището Мария Луиза — приемамъ отъ 11 до 1 часа прѣдъ-обѣдъ и отъ 3—5 часа слѣдъ обѣдъ — И нощно врѣме всѣкога съмъ готовъ да услужа на болнитѣ, ученицитѣ и бѣднитѣ безплатно.

Специално се занимавамъ по хирургията, акошерството, дѣтскитѣ и очнитѣ болѣсти.

Съ почитание:

Д-ръ С. Козаровъ

3—4

ТЕЛЕГРАММИ.

Атина 5/5. Прѣстолонаслѣдника телеграфира, въ 8¹/₂ часа С. 3000 турци сѣ се появили и вървѣли срѣщу Домокосъ. Нападението имъ посочваше противъ двата фланга, а особено срѣща лѣвиятъ, на пладнѣ тѣ се намирали въ едно растояние отъ 7 километр. Щомъ се получи депешата Г-нъ Ралисъ отиде при прѣдставителитѣ на силитѣ.

Парижъ с. д. Хавасъ съобщава, че силитѣ продължаватъ да разгѣняватъ възгледовѣ си върху конпесииитѣ, които Турция можала да поиска, и за достиганieto на едно споразумение относително обезщетението. Колкото за възвръщанieto на Тесалия, силитѣ щѣли да заблѣжатъ, че подобно нѣщо нарушавало Берлинскит договоръ.

Ларисса с. д. Миссията отъ Русскит Червень — Кръсть състояща отъ 5 лѣкари, двама фелдшери и 5 фелдшерки, и 25 кровати е пристигнала въ Фарсала и се прѣдстави на Едхемъ Паша.

Ханей с. р. Въ Кандия нѣма вода, тъй като вѣстанлицитѣ са отбили водопроводитѣ.

Солунъ с. д. Солунскит Муширъ замина за Атина, като инспекторъ, за зашитата на Карабурну се пристигнали нови топови системи Офисторгъ.

Ламия 5/5 4 часа вечерта турцитѣ се движатъ срѣщу двата фланга на главната имъ цѣль вижда се да е въ центра на войската, гдѣто командува прѣстолонаслѣдника. Топовѣт гърмятъ непрерывно, два тона отъ гърцкитѣ позиции гърмятъ съ голѣми сполуки срѣщу главната турска колона, топове гърмятъ сѣщо и отъ къмъ Сурни, гдѣто се намира Смоленски. На много мѣста турската пѣхота се намира една до друга, съ гърцката пѣхота. Въ Домокосъ голѣмо смущение, защото вѣрватъ, че турцитѣ щѣли да се опитатъ да превзематъ прохода къмъ Отрисъ.

Атина с. д. 5 часа вечерта. Министритѣ се събрали на пладнѣ въ Военното Министерство, което е свързано съ военното поле чрѣзъ телеграфическа жпца. Ралисъ се оплакалъ прѣдъ прѣдставителитѣ на силитѣ, за гдѣто турцитѣ са нападнали Домокосъ. Когато гърцитѣ по исканието на силитѣ назили най строго отбранително положение въ Епиръ и въ Тесалия. Освѣнъ Домокосъ турцитѣ атакували още и Алиаросъ, гдѣто се намирала бригадата на Смоленски.

Парижъ с. д. За опѣлото на Омалскит Дукъ билъ дигнатъ въ срѣдата на църквата единъ катафалкъ окрасенъ съ триколори. На опѣлото сѣ присѣствуваха Шартрескит Дукъ, като прѣдставителъ на Орлеанскит Дукъ, Французскит Дукъ, като прѣдставителъ на Белгийскит Кралъ. Аостскит Дукъ, като прѣдставителъ на Италианскит Кралъ. Вѣлгарскит Князь, Графа Дей, Датскит, Баварскит Принциве, а отъ страна на дамитѣ Орлеанската Дукиня Клягина Климентина Вѣлгарската Клягина и други, Прѣсѣдателя на републиката Г. Фелмосъ Форъ испрати свой прѣдставителъ.

Присѣствуваха сѣ сѣщо Г. Г. Аното Безлардъ, Зибо, много Генерали, дипломатическото тѣло. Слѣдъ опѣлото гроба е билъ пренесенъ на църковната площадка и войски състоящи отъ пѣхота и кавалерия сѣ дефилирали прѣдъ гроба.

Музиката изсвири марша на „Sambre et mense“. Слѣдъ церемонията гроба отново е билъ пренесенъ въ църквата, отъ гдѣто утрѣ ще се отнесе за Дрѣе.

Виена 6/5 В. Фремденблатъ гласи Портата не отбѣнява положението си; ако Европа е заявила за целостта на Турция, ако Австро-Венгарскит и Русскит

Императоръ сѣ я приели, като основа на политиката имъ, това никакъ незначително, че Турция можала да постигне въ Балканскит Полуостровъ спорѣдъ нейната воля, условията за мира сѣ крайно преувеличени. Европа неможала да приеме даже и слѣдъ нови побѣди отъ страна на турцитѣ обратното отстъпление на Тесалия.

Атина с. д. Телеграфира отъ Ламия. Вчера кадѣ пладнѣ 35000 турци сѣ атакували Домокосъ, отъ нѣколко страни и вървѣли гърцкитѣ топови гърмежи сѣ авансирани. Прѣдъ видъ значителността на турскитѣ сили на авансиранието имъ не ще може да се прѣпятствува, десний флангъ на гърцката войска е билъ принуденъ да се оттегли и Генерала Мавромихалисъ е раненъ на краката, турцитѣ сѣ окупирани Катик. Гърцитѣ се оттеглятъ къмъ Отрисъ.

Атина с. д. Една частна денеша гласи, че Алмиросъ напуснатъ отъ гърцитѣ е билъ окупиранъ отъ 1500 турци и Полковникъ Смоленски се оттеглилъ къмъ Кефалосисъ и друга денеша отъ Ламия отъ 6 того гласи. Домокосъ напуснатъ.

Цариградъ с. д. Официално. Едхемъ Паша телеграфира, слѣдъ сражения, които сѣ траяли до 7 часа вечерта турскитѣ войски сѣ вѣзли въ Домокосъ, подробности слѣдватъ.

Атина с. д. Турцитѣ сѣ вдигнали бѣло знаме прѣдъ Арта, това се счита като знакъ че премирието е било прието. Парижъ с. д. Посланицитѣ въ Цариградъ сѣ поискали наставления отъ началствата имъ слѣдъ като се събласили да протестираатъ противъ исканията на портатата спрямо Гърция. Наставленията имъ сѣ дадени подъ идентична форма, посланицитѣ по настоящемъ размишляватъ. Протестацията, съ която трѣбва да сезиратъ портата съ протестацията имъ.

Ламия с. д. Панически страхъ между жителитѣ мнозина, отъ които напущатъ градътъ.

Атина с. д. Бригадата на Смоленски е дадена заповѣдъ да се отправи въ пристанището на Неа Мизела, гдѣто Гърцката ескадра е готова, за да се качатъ солдатитѣ и да ги пренесе въ Ламия, гдѣто ще се присѣдинятъ съ войската. Оттегляването на войската на прѣстолонаслѣдника къмъ Отрисъ се извърши въ добъръ порядъкъ и безъ приключения въ вчерашното сражение Гърцитѣ сѣ загубили 220 души, убити и ранени, между които мнозина офицери. Турскитѣ загуби възлизали на 1000 убити и ранени, правителството отново протестира прѣдъ прѣдставителитѣ на силитѣ като заяви, че, ако на скоро не бѣде сключено премирието, правителството ще ампелира Еленизма и да покани къмъ оржието всичкитѣ Гърци които можали да го носятъ. Опѣлчението щѣло да се свика и всичкитѣ селяни отъ континенталната Гърция щѣли да бѣдхтъ въоружени, за да спрхтъ завоевателите. Новинитѣ произвеждатъ неописуемо вѣлие. Епирската Гърцка Армия цѣла е вѣзла въ Арта.

Лондонъ с. д. отъ Цариградъ телеграфира до Агенцията Райтеръ, че заповѣдъ е била дадена на Едхемъ Паша да спре неприятелствата.

Плъвентъ, 10 Май 1897 год.

Началото и края на цѣлѣта.

Сѣбитията, които напоследне врѣме се изредуваха на Балканскит полуостровъ, земени вкупомъ, не можехъ, разбира се, да прѣминатъ, безъ каквото и да би било дѣйствието върху духоветѣ, чувствата и желанията, както на народитѣ, живущи до самия театръ на сѣбитията, а така сѣщо и на другитѣ — по малко или по вече отдалечени; и ний виждаме, че цѣлата преса, че цѣлия дипломатически свѣтъ и всички, имѣющи претенцията на политиканство, разискватъ и пишхтъ по источния въпросъ, по Гръко-Турската война и положението, въ което испадна нещастната Гърция. Какво ще стане съ нея? Да, какво ще стане? — Единъ въпросъ, когото ще оставимъ да разрешхтъ тя, отъ които зависи неговото разрешение, въ тая или оная смисълъ, въ полза на Гърция ли или на Турция, както и отъ ония възгледѣ, отъ които ще се ръководхтъ разрешающитѣ въпроса. Ний ще кажемъ нѣколко думи, за онава настроение, което сѣбитията сѣ произвѣли у насъ.

Едно сътресение на духоветѣ у насъ, било по близостта на театра на сѣбитията, било, най главно, по ония интереси, съ които народа ни се свързва, както отъ самото положение на работи-

тѣ на Истокъ, а така сѣщо и отъ края, който би имала Гръцко-Турската распрѣ, бѣше необходимо. Безъ него — не можеше; слѣдователно, сътресението на духоветѣ, подиганieto въпроса за жизненитѣ интереси на народа ни, естествено слѣдваше отъ самото положение на нѣщата.

Всичко това е добро. Но то прѣдставлява само едната страна, само насъ, нашитѣ желания, чувства, стремления, интереси. Видѣтъ и положението е нещѣлно при отсъствието на европейската дипломация, присилението на Европа — другъ е въпроса, истинско ли е или не — да запази мирѣтъ, а слѣдователно да има правото на veto било въ началото или въ края на каквото и да би било дѣйствието отъ наша страна.

И дѣйствително, добръ или злѣ, щѣхъме да направиме ние, или по право нашето правителство, ако бѣше се подало на измамчивата илюзия, че е настѣпилъ удобния моментъ. Да добръ или злѣ? Трѣбва отговоръ.

Случайноститѣ, трѣбва да оставимъ на страна. Да се разглежда всичко, тъй както трѣба да се разглежда, съ здрава мисль, безъ задна цѣль.

Да положимъ, че ний обявхъме война на Турция, положението е най износно, защото тя бѣ отвлечена и че войната има за насъ най-благоприятенъ исходъ. Ний побѣдихъме, нашитѣ знамена сѣ развяватъ по Одринско и Македонско, но изведнѣжъ се прѣпречва Европа и, върна на своето, отъ Турция „ни неба земя“ — ни порине съ лопата изъ заетитѣ мѣста. Това единия случай. За втория случай, т. е., ако бѣдемъ побѣдени, всѣкой може да си прѣдстави ония зли послѣдствия, които ще послѣдватъ на смѣтка на нашия младъ и още незакрѣпналъ, още люлѣющъ се на краката си народъ.

Дѣ е, прочее, доброто?

Да прѣобърнемъ плодороднитѣ си полета на касапница, да опропастихъмъ трудѣтъ на нашия трудолюбивъ селянитѣ, да дадемъ жертва десетки хиляди работни сили, да опропастихъмъ милиони и да се съсипваме икономически? Така ли, Господа устроители на митинги?

Гдѣ е вашата цѣль?

Гдѣ е опорната точка на вашия патриотизмъ, на вашитѣ добри желания, за прогреса на народа ни и положението на нашитѣ братя, отвѣдъ Рила.

Да съсипимъ страната и влошимъ още по вече положението на Българщината въ Одринско и Македония, въ това ли?

Не, вие лажите!

Повтаряме, вие лажите!

Вашитѣ дѣйствия нѣмхтъ искрення цѣль. Нито началото, нито края на дѣйствиата за постиганieto на вашата цѣль не исхожда отъ желанието доброто на народа. За васъ нѣма народъ, за васъ нѣма нищо свето, нищо... освѣнъ желанието ви за власть.

Да, повтаряме и потрѣтаме: желание и стремление за власть.

Тамъ е началото, тамъ е и края на вашата цѣль.

ХРОНИКА

* * Знае се за положението, че Г. Гешовъ, Финансовъ Министръ, ще присѣствува и открие конкурса, който има да става на 18-20 Май т. г. Съ Г. Гешовъ, ще бѣдхтъ и нѣкой други високо поставени хора.

* * „Д-ръ Жапуновъ, ординаторъ при мѣстната болница е уволненъ по прошение. Назначенъ билъ Д-ръ Попповъ“.

* * Научаваме се, че Италианската оперна трупа на Масини и Капелети, ще да посетят пръв път горнята недъля града ни. Тая трупа става няколко години какъ дава своите спектакли въ столицата, и тая година съ пжтването си дава случай и на хората из провинцията да познаят до колко надирът ний стоимъ по отношение къмъ музиката и театара. Ний честитимъ на Плъвеници и имъ пожелаваме истински да сж наслаждаватъ отъ спектаклитъ, които трупата ще даде. Трупата между другитъ опери дава и капелалнитъ — Ааида, Фаустъ, Хугеноти, Думокида и др.

* * **Шапъ.** По добитаката тази пролѣтъ изъ плъвенско се е появилъ доста много шапа. Зети се мърки за ограничението му. Тази болѣсть, може да попречи на конкурса, който ще има да стане въ градътъ ни на 18 — 20 Май т. г.

* * Прѣди нѣкой денъ е пристигналъ въ градътъ ни резервния генералъ Хертъ, отъ романската войска, заедно съ нѣкой живописци Германци, които имали за цѣль до снематъ разнитъ паметници и позиции около градътъ ни.

* * Лоше се слуша за дружеството по строение желѣзницата. Работницитъ, които работили на моста при р. Витъ забѣгнали, защото не имъ се плащало. Дружеството не трѣбова да се компромитира съ това.

Партийни движения.

по устрояване селскитъ клубове на народната партия въ Плъвенското Окръжие.

С. Бръшляница. Прѣдседателъ Г. Ив. Нановъ, дѣловодителъ Ив. Михайловъ, касиеръ Цв. Д. Голубаровъ и членове: Ив. Палуковъ, Василъ Бенчовъ и Първанъ Кръстовъ.

С. Пърдилово. За прѣдседателъ Г. Тодоръ Вжтвовъ, дѣловодителъ Н. Илиевъ, касиеръ И. Цвѣтановъ, за членове: Игнатъ Дековъ, Ан. Бочовъ и Цв. Петковъ.

С. Славовица. Прѣдседателъ на Клуба: Начо Диловъ, дѣловодителъ Д. Ив. Дърмански и касиеръ Тодоръ Билански, членове: Василъ Пановъ, Лико Димитровъ и Цв. Панковъ.

С. Орѣховица. За прѣдседателъ на клуба: Нино Христовъ, дѣловодителъ: Ив. Иотковъ, Касиеръ Младенъ Стефановъ, членове: Цѣнкулъ Вълковъ, Томо Павловъ и Иотко Мончовъ.

(Слѣдва).

ПО ВѢСТНИЦИТЪ

* * „Дър. Вѣстникъ“ № 92 обнародва вече закона за ловѣтъ. Споредъ него, всѣкий може да ходи на ловъ, като се снабди за това съ годишенъ или полугодишенъ билетъ. Годишния билетъ струва 25 лева, а полугодишния 15. На членовѣтъ отъ ловд. дружества, които се признаватъ отъ правителството, билетитъ ще струватъ само

ПОДЛИСТНИКЪ.

МОРЯЦИ И СЪЛДАТИ

(Изъ разказитъ на Леру)

I

ПАТРИОТИЗМЪ

(Продължение отъ брой 16.)

тука, съ което ме раздражаваше до неискъзване! . . . Падание, нагъртване, катастрофа . . . ха, ха, ха, Но катастрофата защо е произлѣзла, — питамъ азъ защо е произлѣзла **самата катастрофа**, — а?

— Да, да! — подхвапахъ азъ, за да го навѣда по скоро на разказа. — Дѣйствително чудно е, защо изведиждъ се разби тоя тренъ . . . Вий — техникъ и най добрия машинистъ на линията, пжтъ е билъ въ исправность, локомотива образцовъ . .

При послѣднитъ думи той потрепера, скочи нервно отъ лѣглото и, като се навѣди къмъ менъ, заговори бързо, горѣщо, почти като се задаваше, като искреше съ разпаленитъ си очи:

— Не локомотивъ, — чувате ли, — сто пжти казвамъ: не локомотивъ, а живъ организмъ! . . . Да, да, — вие мислите, мъртва, инертна машина! — Гайди! Такъвъ беше той само на видъ, но отвѣтрѣ . . . отвѣтрѣ — той живѣеше, мислеше, съзнаваше, чувствуваше, както и ний съ васъ . . Въ това е именно и всичката шега, макаръ на това никой да не вѣрва и всички да го считатъ за умопобъркано бѣлувание. Но азъ ви се кълна че това е тѣй, — кълна се, че азъ всичко-

10 л. Споредъ чл. 13 отъ него законъ, всѣкий който убие, вѣлчица ще получи 40 л. за вѣлкъ 20, за лисица 5, за сврака 25 ст. малки сврачета 5 ст. а за гарги 2, за бѣсенъ вѣлкъ 100 л. Ловджитъ, любителитъ на правилний ловъ, вѣрваме ще се задоволятъ твърдѣ много, защото въ него ще намѣржтъ една гаранция отъ разнитъ браконьери. Ходение на падаритъ съ ловд. оржжие и съ кучета, като и ловението съ хрътки е забранено.

* * **В. „Свобода“** въ два послѣдующи броеве, рекла да погризе пакъ опинцитъ на нѣкой ней неприятни личности отъ градътъ ни. Г. Великовъ, Окр. Упр. направилъ грѣхъ, че ходилъ случайно или по работа съ г. Д. Константиновъ на водницата му, че сжщий Великовъ, направилъ злѣ, гдѣто издалъ приказъ, по по водъ циркулярното отъ Министерството за разнитъ хаймани, които ходятъ да лажатъ населението за Македония да правили митинги. За всичко това, билъ виновенъ, искалъ да печали пари! Това е една свирчовска, ширловска — инсинуация, която раждатъ мозацитъ само на хора калени въ кражби и развратъ. Обикновено крадци развалени въ устата, крикунитъ, които само бръщолевжтъ за честность и патриотизмъ сж най безчестнитъ. Земѣте когото искате отъ Стамболовската пасмина и вне ще се увѣрите въ това. Така и съ нашитъ тукъ нѣколцина ширловци, които постоянно се облизуватъ около 15 и димния герой, само дано ги угрѣй слънцето. Мерзавци, още иматъ лице, да си показватъ окаленитъ въ мръсотий лица и да обвиняватъ още че този или онзи е билъ полицейски избраникъ. Мъртвишкия е бивалъ избранъ отъ народа, а?

Издающий се вѣстникъ въ гр. Тулча „Dunarea de jos“ въ послѣдний си брой, като зема нѣкой наши статий обнародвани за отношенията ни съ романия, укорява не толкова насъ отсамнитъ българи, отъ колкото тамошнитъ — тулчанскитъ. Този нашъ колежъ, твърдѣ, азъ е прѣвелъ нашитъ статий, за това и излазя твърдѣ смѣшенъ въ съчиненията си. И дѣйствително и ние ще се присѣдинимъ къмъ неговото *frunda verde loboda* . . . Какво иска отъ българитъ, да поправжтъ тулчанскитъ болери, нѣма вѣрватъ, че ще ги повлашжтъ Много се сърди „Dunarea de jos“ че българскитъ училища биле инспектирани отъ нѣкакъвъ софийски инспекторъ, Шишеджиевъ. Това сж фантазий, които нѣматъ нищо общо съ истината. Тамошнитъ училища сж частни и се подържатъ единствено отъ частнитъ сръдства на Българската тулчанска община. Най сѣтне не е грѣхъ ако би и нашето правителство дадѣше субсидия, защото това го изискватъ националитъ задлжения. Нѣма романитъ не подържатъ въ София училище, когато въ София нѣма и кьоровъ романецъ освѣтъ нѣколко цинцари. Г. Бобояно — Роя, нека хване за ухото прѣводача на

то това виждахъ и разбирахъ още много по отнапрѣдъ отъ катастрофата! Защо сж тука падането, нагъртването и прочието глупостя! Не съмъ виноватъ азъ, че всичкитъ сж биле слѣпи, а азъ единъ само виждахъ . . . Или pardon, се поправи той съ най-сардоническа усмивка, — именно съмъ **виноватъ**, тѣй като азъ **единъ** гледахъ съ прозорливи очи въ тълпата на слѣпцитъ . . . Не е ли тѣй? Ха, ха, ха . . .

Азъ се побояхъ, да не би нѣкакъ да се отклони на страна, и за това тозъ часъ подхвапахъ!

— Добрѣ . . . Но вий говорите чудни нѣща, — съгласете се . . . обѣснете, моля ви се, или, по-добрѣ, разкажете всичкото подробно . . .

— Чудни нѣща, казвате вий . . . Хм . . . хм . . . може би! — замисли се той за мигъ. — Може би! Дѣйствително, за васъ това не е съвсемъ обикновено, тѣй като ний винаги сме склонни да считаме всичкото, освѣтъ насъ самитъ, разбира се, мъртво, неподвижно, безволно, съ което можемъ да се распореджаме по произволъ, по каприсъ . . . За това именно и си испатихъ азъ, а какъ? . . . слушайте, — ако вий не сте психиатръ и не наричате бѣлувание това, което е ново зарадъ васъ! . . . Вий сте прави, — азъ съмъ най-добрия машинистъ по цѣлата линия, пжтъ бѣше забѣлжжително редовенъ, локомотива . . . но въ това именно е и работата, че той бѣше не локомотивъ, какъвто изглеждаше, а животно, духъ, преобрнатъ, какъвто искате, само не мъртва, безжизненна машина! . . . Да, да! . . . Той ми отжжети страшно . . . Катастрофата съ трена, това е неговото отжжече-

статийтъ ни, щото другъ пжтъ да бжде по точенъ и него вкара въ грѣшки и да става смѣшенъ.

ИЗЪ ДОПИСКИТЪ НИ.

Отъ г. Болградъ (бесарабия) ни запитватъ, дали е било истина, че бившия кметъ Михаилъ Радионовъ, който по настоящемъ живѣялъ въ София, е билъ награденъ съ орденъ отъ Н. Ц. Височество Княза, за нѣкакви си заслуги едно като кметъ на единъ градъ въ Россия, населенъ отъ българи, и за *голямжтъ* му заслуги, които е полагалъ въ романско врѣме, когато ставаха движенията по освобождение България и по съставление комитетитъ. Ние сме въ положение да явимъ, че Г. М. Радионовъ, е награденъ само като бившъ кметъ, а не и като дѣятелъ по освобождението на България, защото отъ имѣющитъ се свѣдения по комитетитъ въ Бессарабия, най живо участие се земали: Г. Г. Тодоръ Балдурски, Бр. Мумджиеви, Петръ Фятовъ, учителитъ отъ гимназията. У Г. П. Фитовъ, биле се съхранява много важни работи, който не би направилъ злѣ да ги даде за обнародвание, защото тѣзи документи трѣбова да бждатъ достояние за историята по нашето възраждане, а не въ касата на нѣкое лице, което стои съвършно далечъ отъ тази земя, за която документитъ сж отнасятъ. Въ сжщото писмо, между друго ни се расправятъ, не толкова прѣпоржчителни дѣйствия на Г. Радинова, ако дѣйствително е вѣрно. Работата се състояла въ това, че въ врѣме, кога билъ Г. Радионовъ кметъ, отъ офицеритъ на единъ български полкъ биле пратени по неговъ адрѣсъ около 700 лева, да се дадѣли на единъ тѣхенъ другаръ — офицеръ, който билъ уволненъ по умоповѣрденіе, Г. Рад. вмѣсто да дадѣлъ цѣлата сума, далъ на братята на болния офицеръ по малко и отъ половината! Другаритъ на този нещастникъ, трѣбова да се справятъ за това. Мѣжду друго, което по малко интересува нашето тукъ общество, спомѣнуватъ и за нѣкой си Плакуновъ, който прѣди 2 — 3 години земалъ много документи по комитетскитъ работи съ условие да ги обнародва, а и до днесъ нищо не отговарялъ за тѣхъ. Г. Плакуновъ е адв. въ София, той трѣбова да отговори на писмата, които му пашатъ, защото не му прави честь да мълчи, кадѣ ги е деналъ Труженицитъ по тѣзи комитети Г. Болдурски и Мумджиевъ, не трѣбова да замълчаватъ това, защото може да иска нѣкой да се гордѣе съ тѣхното име. Ще се повърнеме Ред.

До Господина редактора на в. „Плъвенски Гласъ“ въ гр. Плъвень.

Господине Редакторе!

Миналата година азъ и нѣколко мои другари направихме една расходка изъ нѣкои села

ние . . . Азъ вече извѣтъ: мѣрката бѣхъ го прикалилъ къмъ него, изнасилилъ го бѣхъ, мѣчихъ го, пре-небергавахъ го и той си отжжети както знаеше . . . Невѣроятно — между това то е фактъ . . . ? Послушайте! . . . Когато това чудо за пръвъ пжтъ се появи на линията отъ майсторската, азъ, както и всичкитъ други, растворихъ уста отъ удивление и въсхищение, такова съвършенство техниката вече не е достигала нито единъ пжтъ. Всичкото бѣше съвършенно, както въ цѣлото, тѣй и въ частитъ. Оститъ, лостовѣтъ, пржжкитъ, дупкитъ на бурмитъ, — всичкото това бѣше тѣй нагласено, събрано, съ такова искусство, какъто азъ още не съмъ виждалъ . . . Казана бѣше направенъ за чудо и можеше да издържи адеко налѣгание . . . Съ една дума, това бѣше цѣло чудо отъ желѣзо, стомона, чугуны, мѣдъ . . . Послушно, като дѣте, на най-малкото движение на лоста, това желѣзно чудо можеше да се пжзга по релситъ по-легко отъ страхливата нечувана сѣнка и и да хвърчи по-бързо отъ птицата, каго мжкне подиря си двоянъ комплектъ вагони. По обща присжда прѣдадоха го на менъ и, като подскокнахъ за пръвъ пжтъ на стжпалото, азъ го попотупжхъ съ ржка.

— Добъръ хвъркачъ! — казахъ азъ.

— И ти не се ли боишъ? — попита Соня страховито.

Тогава азъ още нищо не знажхъ и за това се разсмяхъ.

— Боя ли се? А ето на, покачи се на тендера, — азъ ще те порасходя и ти ще видишъ, колко ме е страхъ . . .

расходка. Видяхме хубави мѣстности, запознахме се по отъ близо съ селския животъ. Съ пристиганieto ни, въ което и да било село, най първо въ България. Наистинна, приятна бѣше нашата се запознавахме съ кмета, свещеника и учителя; тѣ бѣха водителитѣ ни, за колкото врѣме прѣстоявахме въ селото имъ и ни показвахъ всичко, за което ги питахме. Интересувахме се най повече за старци, отъ които се научихме за много нѣща и записахме нѣкоя и друга староврѣменнска пѣсенъ. Далечния изгледъ на селата почти бѣше еднакъвъ, зданията староврѣменни, измазани съ калъ и покрити съ прѣстъ. Улицитѣ кални, широки и отъ всѣки дворъ се чуватъ звънци на овце, кози и кучешки лай. Повечето училища бѣха направени по новъ планъ, кажи, че най хубавитѣ здания по селата сж училищата. Черковитѣ останали отъ 50—60 години, обрастнали съ трѣва и полу-сручени. Колко е тихъ живота по селата! Каква спокойна душа трѣбва да има овчара въ полето, вѣнъ отъ всѣкакви свѣтски грижи!... Какъвъ чистъ въздухъ диша орача на нивата! О, колко бѣше весело, кога осъмнѣхме сутрѣнъта на село! Каква приятна хладовина идѣше отъ къмъ раззеленѣлитѣ се ниви! Ний се спирахме, гледахме, гледахме и не можахме да се наситимъ на чудната панорама. Дишахме чистия въздухъ, за когото сме пегимни по градищата. Гледахме какъ нѣкоя къщица се намира почти върѣдъ нѣкоя раззеленѣла се нива, на край селото ступанитѣ се размърдали, кой на една страна, кой на друга. Подиръ ступанката се раскрѣкали юрдечки, мисирки и др. домашни птици, които очакватъ утринна закуска; тя не може да се отгърве отъ тѣхъ, ако не имъ сложи нѣкоя гаванка, пълна съ трици и шавелъ. Слѣдъ това нахранва и прасето, за да се прѣкрати грухтѣнието му въ кочината. Ступанина на друга страна извелъ волове, крави и коне и имъ вади вода отъ кладенеца; каква картина! Ами нѣкое отъ дѣцата взело торбичката си съ книги, отива на училището. Върви изъ нѣкоя пжтечка прѣзъ зелената нива и подирѣ му нѣкое черно куче върти опашката си около му и чака за нѣкоя хапка отъ коматъ, съ когото се бори, на гладно сърдце, младия селски ученикъ; какви въспомѣнания наистина! Колкото повече врѣме стояхме въ нѣкое село, толкова повече не можахме да му се наситимъ. Единъ недѣленъ день, на канихме се да отидемъ въ селската черква, да присѣдствуваме на черковната служба. Това бѣше въ село К... нъ (името му прѣмълчавамъ, ако се яви нужда ще го каже). Единъ отъ другаритѣ ми приготвилъ бѣше една кратка рѣчь, съ която се обяснява четеното евангелие. Бѣше втора камбана, когато отидохме на черква. Пѣвеца, който бѣше единъ старецъ съ прѣминали години, понаведе главата си и ни поздрави съ добръ дошле и пакъ захвана да чете. Ний се исправихме на

страна и изгледахме въ черквата да видимъ хората, които сж черкуватъ, колко сж. За жалостъ, само една баба на 80 години, съ бѣла коса и ний бѣхме черковницитѣ!... Чете се Апостола, чете се Евангелието, никой нѣма! Мина се литургията, даде се отпущъ и пакъ никой нѣма!... И тѣй, нашия другаръ не държа рѣчь, защото нѣмаше на кого!... Слѣдъ отпущъ, попитахме попа, кждѣ сж учителитѣ, кждѣ сж ученицитѣ, кждѣ сж селенитѣ? — „Азъ и пѣвеца свѣриваме черковната служба всяка недѣля, по нѣкоя идва и тая баба. Учителитѣ имаме трима, имаме I класъ въ селото си, но никой отъ тѣхъ не виждамъ въ черква, спъкашъ, че нѣкой дяволъ има съ тѣхъ“, отговори дѣдо попъ съ една прочупена усмивка и съ особено набърчкаване на челото и въздѣхна дълбоко. „Такива години дочакаме, — продължи дѣдо попъ. Забравиха Бога, не зачитатъ Исуса Христа, не зачитатъ свѣтитѣ, черква и никой... Истинна е, гдѣто казватъ, че отъ ученицитѣ ще пропадне свѣтътъ — каза дѣдо попъ и ни изгледа тѣй, като, че ли искаше прошка отъ насъ; навѣрно той ни взе за учени.“

По поканата на дѣда попа бѣхме трѣгнала за дома му. На излизанieto ни изъ черковнитѣ врата, видехме кръчмата отъ вѣнъ, наоколо бѣха нарѣдени столове. Да, вмѣсто черквата, кръчмата бѣше пълна съ селени!... Всичкитѣ бѣха се нарѣдили и пияхъ ржкия!... „Дѣдо поие, ела да се почерпимъ!“ Чу се единъ дрезгавъ гласъ. — „Кои сж тѣзи гости? Да ги видимъ!“ Това се отнасяше за насъ. Дѣдо попъ, както сж виждаше бѣше смиренъ старецъ, отказа нѣколко пжти на такава покана, но гласътъ все продължаваше да го вика и най послѣ отидохме и сѣднахме. Седнахме. Ржкувахме се, запознахме се съ този, който викаше — кмета. „Е, свѣрши ли си трѣбника дѣдо поие?“ Какъ не те заболява главата да дрѣкашъ, като нѣкоя празна воденица? Ами тѣй я, както кайишъ, попа е навикналъ да го опѣва на сермия! Тамъ, тамъ! Въ черквата му е мѣстото на попа, а ний тукъ да пиемъ! И кмета засили, та удари масата, отъ което чапитѣ подскочиха и шипето се килна и падна на земята. Браво, дѣдо поие, ти си хасълъ поиз, никой не те знае, кога отивашъ и кога излизашъ отъ черква. На, ний едно вино! Дѣдо попъ ни поизгледа съ съжаление, отъ който погледъ разбрахме, като че искаше да ни каже: гледайте вий сами и разберете, какви сж напѣтитѣ селяни и да не ви се види чудно защо е праздна черквата. Взе чашата и пи, пихме и ний. Почнахме разговоръ, намѣстиха нѣкои отъ селенитѣ; тука бѣше и помощникъ кмета. Отъ дума, на дума дойдохме най послѣ до безбожието!... (Слѣдва).

И когато тя се покачи, легка и пѣргава, и боязливо се попритисна къмъ менъ, азъ едвамъ, — едвамъ помръднахъ лостъта, като давахъ най-бавенъ ходъ.

— Е, внимавай ти, хвъркачъ, служи както трѣба... Азъ не обичамъ непокорницитѣ и умея да се справямъ съ капризитѣ...

— Той трѣгна бавно, умѣренно, безъ шумъ, — сжщо както плава съ своето уморено ходение Соня. Ней ѝ се даже виждаше, че ний не се движимъ.

— Вървимъ ли? — попита тя.

— Плаваме, а не вървимъ! — поправихъ я азъ, като се смѣяхъ, и я притиснахъ къмъ себѣ си... — Е, хвъркачъ, — напѣдъ... Помни, че азъ не обичамъ да се шегувамъ!...

Азъ почнахъ да маневрирамъ назадъ и напѣдъ, като испытвахъ своя желѣзенъ робъ, като му давахъ да чувствува властѣта на моята ржка... Менъ доста ми се искаше да покажа на Соня властѣта си надъ това страшно чудовище, пѣржавостѣта и силата, та и на менъ самия, разбира се, бѣше приятно да чувствувамъ и съзнавамъ себѣ си властелинъ... Въ това има нѣкаква си остра, опияняюща сладостъ!... Азъ правяхъ съ своя робъ всичко, каквото искахъ, най-удивителнитѣ констюпки, най-опаснитѣ ходове, — той удивително слушаше... Най-послѣ, като го погнѣхъ по-бързо отъ вѣтъра, азъ изведнѣжъ му дадохъ заденъ ходъ, той послуша, макаръ блѣсканието да бѣше както трѣбва...

Ахъ, защо правишъ ти това? — недоволна, боязливо попита Соня.

— За да ти покажа колко се азъ страхувамъ...

Ако не би била Соня, азъ и тогава може би би обърналъ внимание на това, че вѣтрѣ въ чудовището нѣщо си слабо заклокоче, зашумте ни като протестъ, ни като обидъ... Но тогава, увлеченъ отъ разговора, азъ приехъ това роптание съвсѣмъ за друго.

— Достаточенъ ли е оганътъ? — попитахъ азъ кочегара.

Той отвори захлука и отъ тамъ замериса на напечено.

— Стига толкова, Петъръ Ивановичъ!

— При всичко това напѣи! Напѣи; му горяци за да почувствува господаря си...

Той напѣи пѣла лопата въглища и чудовището потрепера, спустна се, но азъ го спрѣхъ на мѣстото му.

— Мирно!... Слушай, хвъркачъ!

При пѣлна пара, азъ го накарахъ едвамъ, едвамъ да се плѣзая надолу по навѣдения склонъ и, безъ съмнѣние, това не можеше да му се нрави. Обикновеннитѣ котли едва ли би издържали, но моето чудовище бѣше чудно износливо, и търпеливо.

— Е, какъ е, Соня, нашата работа? Кога ще бѣде свадбата...

Соня въздѣхна.

— Ти самъ знаешъ, — тати не ще и да чува, до като ти си машинистъ... Той казва, че ти като техникъ, би можълъ да си намѣришъ друго, по-вече прилично занятие.

— По-вече прилично, — каква глупостъ! И

Частна кореспонденция на в. „Плѣв. Гласъ“
Тула 29 Априлий 1897 год.

Една печална истина!

Нѣма нищо по-страшно и по-ужасно отъ колкото партизанството, ината и всетата по насъ деморализация. Това сж язви, които сж разядали цѣли държави и общества, и ако ги разгледа чловѣкъ малко по систематично, неволно ще доде до една печална истина.

Когато по между единъ народъ или едно общество достигне до такъвъ разжѣръ, щото отдѣлни личности за врѣменно удовлетворение на гнуснитѣ си партизански страсти рѣшаватъ всичко общо и сж готови съ ренегатството и ретроградството си да отидатъ да кждѣтъ тамиянъ и на дявола, отъ лукавщината на когото и те самитѣ се заплашватъ, то тогава отъ подобни народи или общества не може да се очаква никакво добро; никакъвъ прогресъ и не може да бѣде признакъ на нищо друго, освѣтъ на окончателно раскапване.

Това е историческа истина. Това е една аксиома, която не иска никакви доказателства, и не търпи никаква критика?

А за да оправдажъ това, азъ нема да посочвамъ историята на Франция или Германия, достатъчно е да погледнемъ миналото въ националната ни история; да се сиремъ и по замислимъ: кои сж биле именно най-важнитѣ причини за отпаданието на староврѣменното бѣлгарско царство подъ турското робство и по сетне грѣцкото фанариотство; тамъ най-ясно ще да видимъ горните язви.

Кое друго, ако не горнѣто, е накарало шипима повитѣ да распокасятъ староврѣменното бѣлгарко царство на парчета вслѣдствие на което е отпаднало физически и материално, а по сѣтне е настѣпило най-критическия моментъ — истриванieto му отъ лицето на картата. Това е печално; но е неуспорима истина?

За да напиша горнѣто, дадохъ ми поводъ псувнитѣ и инсинуациитѣ, които се сипятъ изъ тулчанскитѣ кръчми отгорѣ ми отъ страна на нѣкои заинтересовани личности изъ първата ми кореспонденция; на които лицата сж толкова честни, чисти и хумани, колкото Тулчанскитѣ кални улици. По добръ ще сторятъ тѣзи г-да да зематъ по единъ калѣтъ сапунъ и да отидатъ на Дунава, който не е далеко отъ насъ, че да се измиятъ хубаво, отъ колкото да погържатъ.

Псувнитѣ и инсинуациитѣ сж тѣхна свойственностъ, такова е и тѣхното грубиянско домашно въспитание; но азъ ще ги оставя за тѣхна смѣтка.

Когато се заехъ още да имъ изнеса кирливитѣ ризи на пазаръ, — това добръ го знаехъ; но ржководимъ отъ поговорката: „Кучетата лаятъ и кervаня си минава“, — ни най-малко не се стѣснихъ и нѣма да се стѣснвамъ и за напѣдъ да критикувамъ дѣлата, на което и ще да било настоятелство по различнитѣ наши обществени учреждения, като по възможностъ ще се старая да имъ указвамъ нагледно погрѣшкитѣ. Ако господата изъ различнитѣ ни обществени заведения не се поправятъ, а се задоволятъ само съ псувани; то на добръ имъ часъ!... Тогава азъ повече нѣма да имъ бѣда полезенъ; но поне душевно ще остана доволенъ, че съмъ изпълнилъ една патриотическа длъжностъ прѣдъ народния ни олтаръ.

Нѣмаше да имамъ нищо противъ това, ако то се отнасяше лично до менъ — кореспондента на в. „Плѣв. Гласъ“, но за жалостъ азъ виждамъ, че тѣ съ своя инатъ отиватъ много далеко, като безъ всѣкакво помръчкаване на ума и зачервяване на челото си не се стесняватъ да ударатъ на най-тънката струна на едно цѣло общество. — На националното ни чувство! — Ето това е което ме възнува? За моя патриотическа длъжностъ считамъ, да отвора очитѣ на съгражданите си

защо това да не е прилично? Заплаща се то доста добръ, при това още процентитѣ за спестяване на топливото... Нима не е почтенна работа — да возишъ и запазвашъ стотини хора? Та и гдѣ ще намѣря азъ друго занятие?

— На нѣкоя фабрика, на нѣкой заводъ! — казваше Соня.

— А ако нѣма ваканция.

Соня въздѣхна и на очитѣ ѝ се показваха сълзици.

— Право да ти кажа, азъ не зная що да правя...

— Е, ами оня, Дунаевъ, попоидвали? — прикѣснѣхъ я азъ начумерено.

— Дѣда! — отговори тя, като се малко по-послиса, и като пламна до уши. — Противенъ ми е! Ти можешъ да бѣдешъ спокоенъ, — азъ за нищо въ свѣта не би го взела.

— Но при всичко това се изчерви.

— Какъ да не, — ти гледашъ тѣй подозрително... Право да ти кажа, милий, ти не би сторилъ зле, да поприказвашъ съ татя...

— Да поприказвамъ съ него? — това би значело да подлеж на огнѣтъ масло. Ти знаешъ какъ се отнасями ний единъ къмъ други.

(Слѣдва).

да знаят и да имат прѣд видъ заинтересованитѣ хора отъ първата ми кореспонденция.

Немога да мина безъ забѣлка и личния органъ на г-нъ Димо Ковановъ, — „Dunarea de jos“, който като прѣвежда глупава една статия отъ „Плѣв. Гласъ“ и съ една още по глупова и смѣшна коментария—мъчи се да прикачи на Българитѣ въ Тулча невъзможни и не бивали дѣла. — Това най добръ го знае г-нъ Ковановъ. Защо този г-нъ не увѣдоми добръ редакторитѣ си? И не ги опѣне малко за ушитѣ, като имъ даде да разбератъ, че той не имъ плаща да му правятъ мечешка услуга, като го компрометиратъ прѣдъ гражданитѣ.

Ако това се правѣше отъ нѣкой другъ вѣстникъ, нѣмаше да му дамъ никакво значение, тъй като отъ двѣ години насамъ ние не можемъ да чуемъ нищо добро отъ тѣхнитѣ вѣстници; но понеже това се прави отъ личния органъ на единъ българинъ, който има себѣ си за челоуѣкъ съвършенъ, съ народно чувство и гражданска доблестъ, който се готви утрѣ да бѣде кметъ на града ни, пъкъ за сега е прѣдсѣдатель на читалището ни, то нему най малко не е простено да се занимава съ подобни небивали дѣла.

Какви сж политическитѣ граждански възгледи на г-нъ Ковановъ неговитѣ редактори, — това ни най малко не ме интересува. — Желателно би било само, щото средствата за борба, противъ силнитѣ на деня, да се избира по добръ. Ще чакаме да видя повѣдението на г-нъ Ковановъ, че сѣтне ще се повърна пакъ.

X.

ТЕАТЪРЪ.

Бѣлодушковъ (народенъ спасителъ) е въ устата на всѣки Плѣвенецъ. Столичната труппа удостои Плѣвентъ и съ това ново произведение на нашия народенъ поетъ Вазовъ. Неможеме да правимъ днесъ подробна рецензия на цѣлата пиеса, защото неможихме да я прочетемъ, а ще се задоволимъ само съ това, което можамъ да видимъ и чуемъ на сцената. Бѣлодушковъ, е едно ясно олицетворение на Стамболовия режимъ. Въ тази пиеса всѣкий ще види една поука, както за чиновникъ, така и данакоплатецъ. Тукъ се рисува Стамболовъ, съ всичкото си деспотическо величие. Тукъ виждаме, какъ подлостъта бѣ достигнала върхътъ на безобразието. Подъ прѣдлогъ на народенъ спасителъ отъ вътрѣшнитѣ врагове, Бѣлодушковъ не сж е спиралъ прѣдъ нищо. Срѣдства да спасява отечество сж били: отровата, убийствата по зажданитѣ, клѣвета и крадѣжъ. И като върхъ на всичко това стои блудството. Бѣлодушковъ, рисува тирана Стамболовъ, толкова малко, щото, слушалитѣ просто негодуваха. Тѣ върваха, че ще сж изброяватъ много още работи отъ властуванието му, когато напрогивъ едва една хилядна частъ имаше прѣдставено отъ неговия *патриотизмъ*. Всичкигѣ актьори си изиграха прѣкрасно ролитѣ. Имаше сѣдни такива, които заставаха слушателя да се замислюва и си казва: не ужели Бълг. народъ, е можлъ да търпи такива Бѣлодушковци, такива; крадци, блудници и убийци. Нашитѣ тукъ нѣколкомина Бѣлодушковци, които мислѣхъ да правятъ демонстрации, като видоха, че сж намѣрватъ мѣжду една публика повече отъ 1000 души, останаха сямъ. Вѣхъ прѣнудени и тѣ нѣкадѣ неволно да ржкоплѣхътъ, а нѣкадѣ да укоряватъ Бѣлодушковъ, въ безсърдечностъ, нечеловѣчностъ. Тѣхнитѣ заплашвания, анонимни писма останаха въ джебевѣтъ имъ. Бѣлодушковъ, нека служи за примѣръ на всѣки патриотъ ала Бѣлодушковъ. Тиранинъ, които е убивалъ, отъ убийство умира. Най добръ играха ролитѣ си: Шейновски, дѣдо Драганъ и Г-жа Юрганжиева. Тѣ бѣха дѣйствителни артисти. „Сълза и Смѣхъ“ струва да я види всѣки българинъ. —

Прѣзъ прѣбиванието си въ градътъ ни труппата „Сълза и Смѣхъ“ даде всичко четири прѣдставления. Изиграхъ се пиеситѣ: Железната маска, Студентска фантазия, Парижскитѣ бѣдни и Бѣлодушковъ. Всичкигѣ пиеси се изиграхъ най сполучиво. Залата и въ четирѣ прѣдставления бѣ прѣпълнена съ публика, а въ послѣднитѣ вечери даже се търсеха и столове. Посѣтителитѣ на всички прѣдставления останахъ крайно задоволени отъ хубавото изигравание на пиеситѣ.

На 4 т. м. вечерта се даде въ сѣщия салонъ пиесата „Студентска фантазия“. Изиграванието на пиесата задоволи всички присѣствающии. Всички актьори изиграха ролитѣ си съ една неподражаемостъ. Впечатлението отъ тази пиеса бѣ едно отъ най-добритѣ. Посѣтителитѣ развѣрнихъ по домоветѣ си извѣстнѣрно задоволни. Особено впечатление правѣхъ Г-нъ Р. Канели и Попповъ — първий въ ролята на музикантъ композиторъ Увертюровъ, а вторий — мжъ на ревнива и зла жена. Тукъ се усмиватъ пороци, които не сж чужди и за лица отъ нашето общество, а това още по-вече усиливаше добитѣтъ отъ тази пиеса впечатление. Нашия градъ за прѣвъ

пхтъ вижда прѣдставления, въ пълната смисълъ на думата.

ПОСЛѢДНИ ТЕЛЕГРАММИ.

Цетина 7/5 Единъ адютантъ на Султана пристигна вчера, той връчи на Княза едно саморъчно писмо отъ Султана и единъ екшпоциенъ браслетъ на Княгиня Анна.

Виена с. д. Цариградски кореспондентъ на кореспондентъ прясътънува военнитѣ расходи на турция на 36 милиона Франка.

Римъ с. д. Депутатина Фрати е билъ убитъ въ сражението при Домокосъ. Има слухове, че Чеприани е билъ раненъ.

Парижъ с. д. Панажското дѣло вижда се да е свършено. Г. Поатевентъ заяви, че нѣмало вече други преслѣдания, нито пакъ нови обвинения. Орлеанската Дукина замина.

Лондонъ с. д. Отъ Ламия телеграфиратъ до агенцията Райтеръ, че въ 10 часа сутринта бѣло знаме е било вдигнато мѣжду двѣтъ войски. На прѣстолонаслѣдника е било позволено да сирѣ неприятелствата, вслѣствие сключването на прѣмирието. Панически страхъ въ Ламия произлѣзе отъ распржснатъ слухъ че арестантитѣ сж били пустиани на свобода. Войската на прѣстолонаслѣдника, която окупира стрѣмнинитѣ на Огрисъ ще бѣде усилена съ бригадата на Смоленски и съ единъ корпусъ подъ командуванието на Васосъ, който корпусъ трѣгна вече отъ Атина.

Атина с. д. Телеграфически съобщения съ Ламия сж били въстановени прѣзъ вечерта.

Главната частъ на армията се намирала въ Фурка. Прѣстолонаслѣдника въ Тараци, село при Ламия.

Цетина с. д. Единъ воененъ тренъ съ резервисти излезла вѣнъ отъ релситѣ между Хилдешенъ и Гезолштетъ.

Трена бѣ трѣгналъ за Мецъ, има 9 убити и 35 ранени.

Лондонъ 7/5. По случай на единъ обѣдъ union constitutional club Лордъ Салибури заяви, че султана прие прѣмирието вслѣствие, упражненото давление отъ страна на силитѣ, а особено отъ царя, нѣ че затрудненията не сж се намалили.

Силитѣ неможтъ да приематъ щото една християнска страна да понадне подъ режима на султана нѣ трѣбва да се има предъ видъ, че една отъ воюющитѣ страни не е постигнала благоразумно и е дѣйствувала въпреки постановленията на мѣжду народното право. Салибури живо бламира денешната отправка до Гръцкиятъ кралъ отъ 100 депутати на камарата, като не достойна за една камара. Тия депутати били отговорни за пролитата кръвъ.

Цариградъ 7/5. Единъ конфиденциаленъ приказъ на Велики Везиръ до всичкитѣ министерства, които сж го съобщили на подѣдомствениитѣ имъ власти, гласи че спирането на неприятелството спрямо Гърция е послѣдвало за да се въпрепятствува на понататашното проливание кръвъ.

Условията на прѣмирието впрочемъ немало да нанесѣтъ никаквъ ущърбъ на условията за мира. Главнокомандующитѣ на двѣтъ армия сж получили заповѣдъ да сирѣ всякакви неприятелства слѣдъ сключването на прѣмирието нѣ да сж готови за всѣки случай.

Атина с. д. Спорѣдъ официалния бюлетинъ турцитѣ сж атакирани войската на прѣстолонаслѣдника въ андиница по огриската линия, жителитѣ на Ламия напуштатъ града, ако и да е окупиранъ отъ грѣцкитѣ войски.

Полковника Смоленски е произведенъ въ чинъ Генералъ.

На источната ескадра е било заповѣдано да се отправи въ Стилисъ гдѣто ще дебаркира корпуса на Васосъ.

Прѣстолонаслѣдника съобщил на правителството, че прѣмирието е било сключено.

Цариградъ 7/5 Денешната на царя, като се отнася до посрѣдничество на силитѣ, гласи че царя храни надѣждата, щото Султана ще приеме прѣдложенията, не що за което царя ще му бѣде благодаренъ. Министра на външнитѣ работи да яви на посланицитѣ, че Портата сж надѣвала какво доброта и воля за да сключи прѣмирието ще бѣде взета въ внимание при определенето на условията за мира. При съобщението на това направено на доаенна на посланицитѣ министра добиви, че Портата сж е съгласила съ желанието на силитѣ изложено въ телеграммата на Султана.

Едновременно съ това, министра съобщил за окупирането на Домокосъ и за даденитѣ заповѣди на Едхемъ Паша относително. В. Хакикатъ въ уводния си членъ изявява желанието щото отоманското знаме вечно да остане вдигнато въ окупираната територия. Едхемъ Паша до военни инспекторъ съобщава, главната квартира е пренесена Домокосъ, гдѣто сж севирали 3 горски топове 1 топъ 12 с. м. и много припаси отъ артилерия и пехота.

Вчера Османъ Паша атакира Арта, 4 Гърцки батальони се опитали да върнатъ Турцитѣ, но сж били принудени да се оттеглятъ съ огромни загуби.

Турскитѣ кржгове сж надѣвали щото войскитѣ днесъ да влезатъ въ Арта. На 6 того Едхемъ Паша телеграфира че спорѣдъ рапорта на командантината на 5 дивизия Алмиросъ е окупиранъ.

ОБЯВЛЕНИЯ

ОБЯВЛЕНИЕ

Поканватъ се длѣжницитѣ на обявенитѣ въ несѣтоятелностъ Плѣвенски жители и търговци: Маждраковъ, Василиевъ & Тончевъ, да си издѣл Печатница на Бр. Ст. Бояджиеви — Плѣвентъ

жатъ длѣжътъ прѣдъ Сандицитѣ въ продължение на единъ мѣсецъ отъ еднократното публикуване настоящето въ Държавния Вѣстникъ и в. Плѣвненски Гласъ по доброволенъ, начинъ слѣдъ истичанието на който срокъ неисправнитѣ длѣжници ще бѣдѣтъ дадени въ сѣдѣ.

гр. Плѣвентъ, 30 Априлъ 1897 год.

Сандикатото.

„БЪЛГАРИЯ“

ПЪРВО БЪЛГАРСКО ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО
Въ гр. Руссе.

Основенъ капиталъ 1,500,000 л. зл. напълно внесенъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1412.

Главното Управление на I-вото Българско застрахователно дружество „България“ извѣстява, че управляваната отъ него X-та група на Взаимнитѣ Сдружавания съ 15 годишенъ срокъ считанъ отъ настоящата година, която ще се ликвидира на 1-й Януарий 1912 г. и въ която участвува Негово Царско Височество Прѣстолонаслѣдника Борисъ Князь Търновски съ единъ капиталъ отъ 50.000 лева зл., е открита за записване нови членове. Умоляватъ се родителитѣ които желаятъ да направятъ дѣцата си съучастници въ тази група и имъ образуватъ по единъ неусетенъ начинъ въ продължение на 15 години единъ капиталъ или зестра, да побързватъ и ги записватъ за членове въ сѣщата група. Групата брои по настоящемъ по вече отъ 100 записани членове.

Скѣпверѣменно извѣстява се на почитаема та публика че се введоха вече въ употреблени нови таблици тарифи за сдружавания съ гарантанъ капиталъ (таблица а).

Записванията се приематъ направо въ Главното Управление, въ прѣдставителството въ София или въ провинцията у дружественнитѣ агенти, пхтующи инспектори и аквизитори. 5—10

Отъ Главното Управление

ОБЯВЛЕНИЕ.

Органъ (Fussharmonium) 5 октави 2 мехове прекрасенъ инструментъ съ чистъ ясенъ и голѣмъ тонъ, новъ отъ фирма Ванички, които коштувалъ 430 лева, продава се за 270 лева; за споразумение при Капелмейстра на 17-й п. Полкъ въ гр. Ловечъ. —

2—3

В. Скорландъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Долоподписания, имамъ честъ да съобщя на почитаема та клиентела, че досегашния ми прѣдставителъ на Плѣвненската ми дрѣхарница г-нъ Давидъ Пизанти излиза отъ днесъ въ добро съгласие отъ работата ми и оставихъ за напѣдъ г-нъ Аврамъ Саломоновъ за прѣдставителъ въ тукашния клонъ къмъ когото моля да се отнасяте за бѣдѣще и минали земания — давания съ менъ. 1—3

Съ отлично почитание.

Иерохамъ Б. Иосефъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 1595

Подписанный Петръ Д. Вълговъ П. Сждеб. Приставъ при Плѣвненскитѣ Окр. Сждъ на П. участъкъ на основание изпълнителный листъ № 1880 отъ 27 Май 1896 год. издаденъ отъ Плѣвненскитѣ Град. Мир. Сждия въ полза на Иванъ П. Романовъ изъ с. Вѣл.—трѣтъ, сръщу Петръ Ангеловъ Романовъ отъ с. Вѣл.—трѣтъ за искъ 246 л. 40 ст. въ допълнение на обявлението ми № 273 отъ 27 Януарий т. г. и съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаема та публика, че отъ 19 Априлъ т. г. и до 31 деиъ ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията ми слѣдующитѣ длѣжникови недвижими имоти, а именно:

1) Нива въ мѣстността, Крайщето отъ 8 декара и 9 ара при сѣжди: Петръ Янчевъ, Ангелъ Петровъ и Петръ Мачевъ, оцѣнена за 178 лева.

2) Нива въ мѣстността „Височкова Воденица“ отъ 12 декара при сѣжди: Михалъ Данковъ Попъ Никола и Ненко Вълчевъ, оцѣнена за 254 лева.

Продаваемия имотъ не е заложенъ никому. Наддаванието ще почне отъ цѣната която даде първия копувачъ Които Г. Г. желаятъ да купятъ горния имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присѣственъ денъ и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ сж допустено да прѣбѣждатъ всичкитѣ книжа относящи се по проданта.

гр. Плѣвентъ 16 Априлъ 1897 г.

Дѣло № 242 отъ 1896 год.

3—3

П. Сждебенъ Приставъ: П. Д. Вълговъ

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТЪ ПРИСТАВИ.

№. 1396

Подписаний Маричо П. Марчевъ п. съдебенъ Приставъ при Плъв. Окр. Сждъ на III-ий участъкъ на основание изпълнителний листъ подъ №. 3606 издаденъ отъ Плъвенский Окол. Мир. Сждия на 13 Ноември 1892 год. въ полза на Дико Велювъ отъ с. Дол. Дъбникъ противъ Ташко Мариновъ отъ сжщото село за 115 лева и др. разноси съгласно чл. чл. 1004—1037 отъ „Гр.жданското Сждопроизводство“ съ настоящето си обявявамъ за всеобщо знание, че отъ 25 Априлий до 31 день ще продавамъ втори пхтъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующитѣ длъжникови недвижими имоти, които се намиратъ въ землището на село Долни-Дъбникъ а именно:

1) Нива въ мѣстността „Широка поляна“ отъ 10 декари при сѣсѣди: Нешо Къновъ, Вълъ Цъковъ, Маринъ Пепчовъ и пхтъ.

2) Нива въ мѣстността „Геранинъ долъ“ отъ 7 декара при сѣсѣди: Дико Велювъ, Нешо Къновъ и Вълъ Атанасовъ.

Продаваемитѣ се имоти не сж заложени никому. Наддаванетоъ ще почне отъ цѣната, която даде първий купувачъ.

Желающ. г. г. да купятъ продаваемитѣ се имоти умоляватъ се да се явяватъ въ канцелярията ми въ гр. Плъвенъ всѣки присѣственъ день и работни часове да наддаватъ, гдѣто ще могатъ да пригледатъ книгата отнасяща се по продажта.

гр. Плъвенъ 25 Априлий 1897 год. 2—3

Дѣло №. 515 отъ 93 год.

Пом. Съдебенъ Приставъ: Маричо П. Марчевъ

№. 2180

Подписаний Ив. А. Гърковъ Съдебенъ Приставъ при Плъвенский Окръженъ Сждъ на I-ий участъкъ на основание изпълнителний листъ №. 846 отъ 14-ий Августъ 1896 год. издаденъ отъ Допълнителний Плъвенский Мировий Сждия въ полза на Никола Игнатовъ изъ гр. Плъвенъ срѣщу Велко Герговъ отъ с. Търне за искъ 93 лева заедно съ лихвитѣ имъ по 10 % годишно отъ 10 Ноември 1894 год. до исплащанието и 4 л. сждебни и по водение на дѣлото разноси и съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ „Плъвенский гласъ“ и до 31 день т. г. ще продавамъ на публиченъ

търгъ съ явно наддавание въ канцелярията си въ гр. Плъвенъ слѣдующий длъжникъ недвижимъ имотъ а именно:

1) Една нива въ Търненското землище въ мѣстността „Кушовъ Геранъ“ отъ около 12 декара при сѣсѣди: Минко Симеоновъ, Кръсто Симеоновъ, Генчо Вжловъ и Друма оцѣнена за 240 лева.

Горний имотъ е собственъ на длъжника и не е заложенъ никому.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната оценка на горѣ Които Г. Г. желаятъ да купятъ горнитѣ имоти могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванетоъ всѣки присѣственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се доууетъ не да прѣглеждатъ всѣкитѣ книжа отнасящи се по продажта.

гр. Плъвенъ 6 Май 1897 год.

Дѣло №. 465 отъ 1896 год.

Съдебенъ Приставъ: Ив. А. Гърковъ

№. 2166

Подписаний Ив. А. Гърковъ Съдебенъ Приставъ при Плъвенский Окр. Сждъ на основание изпълнителния листъ №. 254 отъ 10 Августъ 1893 год. издаденъ отъ Плъвен. Град. Мир. Сждия въ полза на Христо Схловъ & Нешо Геновъ отъ гр. Плъвенъ срѣщу Адамъ Русановъ отъ сжщия градъ за 7 кила мисирѣ или стойността му по текущата пазарна цѣна, 4 л. сждеб. разноси и др. и съгласно чл. 1004—1037 отъ Граж. Сждопроизводство съ настоящето си обявявамъ за всеобщо знание че отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ „Плъвенский Гласъ“ и до 31 день ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията си въ гр. Плъвенъ слѣдующето длъжниково недвижимо имущество а именно:

1) Една къща въ гр. Плъвенъ V кварталъ построена на врѣхъ земята отъ камъкъ кирпичъ и дървенъ материалъ покрита съ киремиди съ дворъ отъ около единъ декаръ при сѣсѣди: Петръ Батаклийскій, Ламби Мачовъ, Андрея Андрѣевъ и пхтъ оцѣнена за 500 лева.

Горний имотъ не е заложенъ никому.

Продажта е втора наддаванетоъ ще почне отъ цѣната която ще даде първий явивши се купувачъ.

Желающитѣ Г. Г. да купятъ горний имотъ могатъ да се явяватъ въ канцелярията ми въ гр. Плъвенъ всѣки присѣственъ день и работни часове да наддаватъ и прѣглеждатъ всѣкитѣ книжа отнасящи се по продажта.

гр. Плъвенъ 5 Май 1897 год.

Съдебенъ Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 1—2

№. 1282

Подписаний Ив. Ат. Гърковъ Сждеб. Приставъ

при Плъвенский Окръженъ Сждъ на I-ий участъкъ на основание изпълнителний листъ №. 3277 отъ 30 Октомври 1895 год. издаденъ отъ I-ий Плъвенский Мир. Сждия въ полза на Тодоръ Тодоровъ изъ село Търне не срѣщу Петръ Христовъ за искъ 148 л. заедно съ лихвитѣ имъ по 10 % годишно отъ 1 Май 1895 год. до исплащанието и други разноси и съгласно чл. чл. 1004—1037 отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ „Плъвенский гласъ“ и до 31 день т. г. ще продавамъ на втори публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията си въ гр. Плъвенъ слѣдующий длъжникъ недвижимъ имотъ а именно:

1) Една нива въ Мждовското землище въ мѣстността „Смрадликата“ отъ около 12 декара при сѣсѣди: Иванъ Христовъ, Симеонъ Симеоновъ и Тодоръ Иотовъ

Горний имотъ не е заложенъ никому.

Продажта е втора и наддаванетоъ ще почне отъ цѣната която ще даде първий явивши се купувачъ.

Които Г. г. желаятъ да купятъ горнитѣ имоти могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванетоъ всѣки присѣственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се доууетъ не да прѣглеждатъ всѣкитѣ книжа отнасящи се по продажта.

гр. Плъвенъ, 6-й Май 1897 година.

Съдебенъ Приставъ: Ив. Ат. Гърковъ 1—2

Дѣло №. 493 отъ 1895 год.

№. 2179

Подписаний Ив. А. Гърковъ Съдебенъ Приставъ при Плъвенский Окръженъ Сждъ на I-ий участъкъ на основание изпълнителний листъ №. 2611 отъ 29 Юний 1896 год. издаденъ отъ Плъвенский Околйскій Мировий Сждия въ полза на Върбанъ Хр. Схловъ ижнотомъ, на Христо Схловъ отъ градъ Плъвенъ срѣщу Тодоръ Ивановъ отъ с. Дисивица за искъ 485 л. 85 ст. заедно съ законната имъ лихва съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ „Плъвенский гласъ“ и до 31 день т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията си въ гр. Плъвенъ слѣдующий длъжникъ недвижимъ имотъ а именно:

1) Една нива въ Дисивинското землище въ мѣстността „Милень Кладенецъ“ отъ около 18 декара при сѣсѣди: Вжто Ниновъ, Димитръ Духлински, Ережия Гершовъ и Симеонъ Ненковъ оцѣнена за 360 лева.

2) Нива въ сжщото землище въ мѣстността „Царския пхтъ“ отъ около 8 декара при сѣсѣди: Димитръ Василиевъ, Мишо Герговъ и Иото Саввовъ оцѣнена за 160 лева.

3) Една нива въ същото землище въ мѣстността „Джбнишката Бара“ отъ около 6 декара при съсъди: Иванъ Балтовъ, Илия Трифоновъ, Лалю Стойковъ и пхтъ оцѣнена за 120 лева.

4) Лозе въ същото землище въ мѣстността „Кара—Орманъ“ отъ 4 декара при съсъди: Василъ Герговъ, Иочо Свѣтешки и Мико Табака оцѣнена за 240 л. Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ Които Г. Г. желаятъ да купятъ горнитѣ имоти могатъ да се явяватъ на мѣстопродаването всѣки присѣственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да прѣглеждатъ всичкитѣ книжа относящи се по проданъта. гр. Плъвенъ 6 Май 1897 год.

Сждебенъ Приставъ: **Ив. А. Гърковъ**
Дѣло № 650 отъ 1896 год. 1—3

№ 1343

Подписанный Иванъ А. Гърковъ Сждеб. Приставъ при Плъвенский Окр. Сждъ на I участкъ на основаніе исполнительный листъ № 2382 отъ 5 Априль 1895 год. издаденъ отъ Плъвенский Град. Мир. Сждия въ полза на Христо Василевъ изъ с. Ралево. срѣщу Илия Рачовъ за искъ 160 л. заедно съ лихвата имъ по 10 % годишно отъ 25 Февруарій 1895 г. до исплащението и др. разноси и съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявямъ на почитаемата публика, че отъ 8-ий Май и до 31 день т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията си въ гр. Плъвенъ слѣдующий длѣжниковъ недвижимъ имотъ, а именно:

1) Една Нива въ Плъвенското землище въ мѣстността „Кованлъжа“ около 29 декара и 6 $\frac{3}{4}$ ара при съсъди: Георги Дачовъ слогъ и бара оцѣнена за 446 л. Горний имотъ не е заложенъ никому.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ които Г. Г. желаятъ да купятъ горний имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаването всѣки присѣственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да прѣглеждатъ всичкитѣ книжа относящи се по проданъта

Дѣло № 369 отъ 1895 год. 2—3
гр. Плъвенъ 17 Мартъ 1897 г.
Сждебенъ Приставъ **Ив. А. Гърковъ**

№ 1395

Подписанный Маринчо П. Марчевъ. Помощ. Сждебный Приставъ при Плъв. Окр. Сждъ на III-ий Исполнительный участокъ на основаніе исполнительный листъ подъ № 2697, издаденъ отъ II-ий Плъвенский Мировий Сждия на 14 Августъ 1895 г., въ полза на Нико Велевъ отъ с. Д. Джбникъ, срѣщу Моца Дамитрица, настояница на дѣцата на покойный си мъжъ Витанъ Гетовъ отъ същото село, за искъ 67 лева 30 ст. и др. разноси и съгласно чл. чл. 1004 — 1028 отъ Гражданското Сждопроизводство, съ настоящето си обя-

вямъ на почитаемата публика, че отъ 25 Априль и до 31 день, т. е до 26 Май включително ще продавамъ на публиченъ търгъ слѣдующий длѣжниковъ недвижимъ имотъ, а именно:

1) Една нива отъ 6 дек., находяща се въ землището на с. Д. Джбникъ, въ мѣстността „Милентъ кладенецъ“ (дунавски пхтъ) при съсъди: отъ двѣ страни пхтъ и Дунчо Геновъ оцѣненъ за 120 лева.

Описанный имотъ не е заложенъ никому. Желающитѣ г. г. да го купятъ свободни съ да идватъ всѣки присѣственъ день и работни часове на мѣстопродаването и ще имъ се допусне да приглѣждатъ книжата по проданъта.

гр. Плъвенъ, 25 Априль 1897 год.
2—3 п. Сжд. Приставъ: **Маринчо П. Марчевъ**

№ 2083

Подписанный Петъръ Д. Вълковъ Помощ. Сждеб. Приставъ при Плъвенский Окр. Сждъ на II участкъ на основаніе исполнительный листъ № 4719 отъ 12 Октомврий 1894 год. издаденъ отъ Плъвенский Окол. Мир. Сждия въ полза на Петко Найденовъ изъ с. Одръне срѣщу Стоянъ и Василъ Станчеви отъ с. Одръне за искъ 280 л. съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Сждопроизводство, съ настоящето си обявямъ на почитаемата публика, че отъ 9 Май и до 31 день т. г. ще продавамъ втори пхтъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията ми слѣдующитѣ длѣжникови недвижимы имоти, а именно:

1) Една нива въ Одръненското Землище мѣстността „Острица“ около 12 дек. при съсъди: Атанасъ Тонковъ, Ангелъ Нейчовъ, Георги Тоновъ и Кжичо Николовъ. Оцѣнена за 240 лева.

2) Бостанъ въ същото землище въ мѣстността „Шаварна“ около $\frac{1}{4}$ декара при съсъди: Косто Нейчевъ, Атанасъ Вълковъ, рѣка и соватъ. Оцѣненъ за 30 лева.

3) Лозе въ същото землище мѣстността „Вѣхтитѣ Лоза“ около $1\frac{3}{4}$ декара при съсъди: Цочо Петковъ, Янчо Петковъ и слогъ. Оцѣнено за 105 лева.

Продаваемия имотъ не е заложенъ никому. Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ Които Г. Г. желаятъ да купятъ горния имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаването всѣки присѣственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да прѣглеждатъ всичкитѣ книжа относящи се по проданъта

гр. Плъвенъ 26 Априль 1897 год.
Дѣло № 370 отъ 1893 год. 2—2
П. Сждеб. Приставъ: **П. Д. Вълевъ**

№ 2239

Подписанный Ив. А. Гърковъ Сждеб. Приставъ при Плъвенский Окр. Сждъ на I участкъ на основаніе исполнительный листъ № 2259 отъ 12-ий Октомврий 1889 год. издаденъ отъ I Плъвенский Мир. Сждия въ

полза на Пано Атанасовъ изъ гр. Плъвенъ срѣщу Иванчо Коцовъ отъ същия градъ за искъ 145 л. 65 ст. и други разноси съгласно чл. чл. 1004 — 1033 отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявямъ на почитаемата публика, че отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстный вѣстникъ „Плъвенский Гласъ“ и до 31 день т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията си въ гр. Плъвенъ слѣдующий длѣжниковъ недвижимъ имотъ, а именно:

1) Една ливада въ търненското землище въ мѣстността „Бъзовита“ отъ 7 декара при съсъди: Вжто Симеоновъ, Радю Стефановъ, Апостолъ Пековъ и пхтъ оцѣнена за 205 лева.

Горний имотъ е собственъ на длѣжникътъ и не е заложенъ никому.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ. Желающитѣ Г. Г. да взематъ участие въ търга свободни съ да идватъ всѣки присѣственъ день и работни часове и наддаватъ.

гр. Плъвенъ 8 Май 1897 год.
Дѣло № 28 отъ 1890 год.
Сждебенъ Приставъ **Ив. А. Гърковъ**

№ 1580

Подписанный П. Д. Вълковъ Помощ. Сждеб. Приставъ при Плъвенский Окр. Сждъ на II участкъ на основаніе исполнительный листъ подъ № 3967 отъ 22 Декемврий 1892 год. издаденъ отъ Плъвенский Окол. Мир. Сждия въ полза на Христо Схловъ С-іе П. Геновъ изъ гр. Плъвенъ срѣщу Мито Тодоровъ отъ с. Пелишатъ за искъ 945 л. съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Сждопроизводство съ настоящето си обявямъ на почитаемата публика, че отъ 16 Априль и до 31 день т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддавание въ канцелярията ми слѣдующитѣ длѣжникови недвижимы имоти а именно:

1) Една Нива въ Пелишатското землище, въ мѣстността „Брѣстъ“ на пордимски пхтъ отъ, около 25 декара, при съсъди: Иванъ Бджнешки Илия Тотевъ, Игнатъ Вълевъ и пхтъ оцѣнена за 500 лева.

Продаваемия имотъ не е заложенъ никому. Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ Които Г. Г. желаятъ да купятъ горния имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаването всѣки присѣственъ день и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да прѣглеждатъ всичкитѣ книжа относящи се по проданъта.

гр. Плъвенъ 9 Априль 1897 год. 3—3
Дѣло № 647 отъ 1892 год.
Помощ. Сждеб. Приставъ: **П. Д. Вълевъ.**

Печатница на Бр. Ст. Вонджиеви — Плъвенъ